

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XIX. De editis à Discipulis Christi prodigiis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

magnam inter utrumque discrepantiam pro suo acumine observat, quam nos neutiquam agnoscimus. Tum quaerit cur illic nulla extet *ἡ ἀποστολική* Johannis Baptistae mentio: quia nimirum neque doctrinam Judaeorum de expectato Messia hoc opere exponere statuerat, neque Jesum esse Messiam sibi persuaserat. Hic ipse vero Faber, qui nihil *ἡ ἀποστολική* Johannis dictum esse quæsitus est, rationem comminiscitur quare id fieri non debuerit. Non vult, ubi velis; ubi nolis, cupit ultro: ita in utrumque paratus est, quicquid respondero, contradicere. Secundum ista, inter hanc *ἡ ἀποστολική*, & quæ proxime antecedunt, quæque subnexa sunt, disconvenire docet, quod nos jam supra refellimus. Tum locum indicat, in quem aptius fuisset inserta; & deinde fallendi præcepta dat, ac ipsa subjicit verba, quibus ad fraudem comparandam uti debuisse ait fabricatorem doli: cuiusmodi sane non egebat documentis, qui non fallebat. Exin Hieronymum, quod Græca hæc, *ὁ χριστὸς ἦν Ἰησοῦς*, sic non expresserit, *Hic erat Christus*, sed ad hunc modum, *Hic credebatur esse Christus*, fraudis conscium facit; atque ita duos damnare mavult, quam unum absolvere. Talem injuriam sanctissimo viro factam nollem, quem credere satius erat verba neglexisse testimonii quod germanum putabat, sicuti revera erat, sententiam ipsam retulisse. Vanam vero esse conclusionem, quam ex Justini, Tertulliani, Clementis Alexandrini, Origenis, & Photii silentio elicit, superius obducta à nobis secundo argumento testimonio perspicuum facit. Causam quoque attulimus in primi argumenti confutatione, quamobrem Origenes & Theodoretus, quos laudat, etiamsi integris usi essent Josephi exemplaribus, & hanc in iis *ἡ ἀποστολική* legisent, non propterea tamen exultimare debuerint Josephum esse Christianum. Quod vero ex Origenis testimonio consequi opinatur, Josephum, non modo in gratiam Christi Jesu non scripsisse memoratam hanc, quam nunc agimus, *ἡ ἀποστολική*, sed alia contra loco eodem scripsisse, quæ ad Jesu minuendam existimationem, eumque vulgo traducendum pertinerent, omnino mihi præter rationem creditum ac dictum esse videtur. En tibi verba ipsa Origenis de Josepho è Tomo undecimo in Matthæum: *καὶ τὸ ἀποστολικὸν βιβλίον, ὃν ἡ ἰστορία ἡμεῶν ἐκ τῆς ἀποστολικῆς ἐκείνης ἡμεῶν, ἔδωκεν ἡμεῖς ἰσχυρῶς ἀναγινώσκοντες τὸν Ἰησοῦν. Et vero mirabile est, quod cum Jesum nostrum non agnosceret esse Messiam, nihilominus tale justitiae testimonium Jacobo dedit. Rursum in libro primo contra Cellsum: *ὁ δὲ Ἰωάννης (ἰωάννης) καὶ τὸ ἀποστολικὸν βιβλίον, ὡς χριστὸν. Idem autem (Josephus) esse Jesum esse Christum non credebatur.* Ex his, inquam, duo colligit Faber, Josephum non habuisse Jesum pro Christo, proindeque adulterinum esse testimonium, in quo dixisse fingitur Josephus Jesum esse Christum; imo etiam Josephum adversus Jesum scripsisse. Prioris conclusionis falsitatem arguit legitima, quam attulimus, horum verborum expositio: *ὁ χριστὸς ἦν Ἰησοῦς*, quæ ita accipienda sunt, ut accepit Hieronymus: *Credebatur esse Christus*. Posteriorem refellunt hæc ipsa, quibus nititur Faber, verba Origenis, *Jesum non agnosceret esse Messiam; Jesum esse Christum non credebatur*; idem enim de Pilato, idem de Herode, idem de Suetonio, idem de Tacito, idem de Antonino Pio, idem de Marco Philosopho dici potest. An ideo recte concludemus Pilatum, Herodem, & alios quos dixi, adversus Christum scripsisse? Nec ista sine steterit critica Tanaquilli facultas: non modo enim in Origenis verbis eam olfecit sententiam, quæ alii suboluisse nemini; Josephum videlicet adversus Jesum scripsisse; sed & ea insuper, quæ scripserat, odoratus est; (quod facere quoque attentavit Johannes Cloppenburgius in Epistola ad Capellum) atque auctorem item adulterandi Josephi, & strophæ artificem conjectura deprehendit esse Eusebium. Nos aperte & simpliciter agimus; & ut iis detrahère non audeamus fidem, quæ palam sunt; ita nec iis, quæ nusquam sunt, adhibere: nec tantum nobis licere arbitramur, ut *ἡ ἀποστολική* codicum omnium consensu, priscorumque Scripturum suffragiis nixam repudiemus, ac conjecturas interim, acutas, ut voles, & eruditatas, sed meras tamen conjecturas admittamus. Cum cæteroque Christianum hominem deceat parti huic favere quam defendimus; & anteposita quidem veritate rebus cæteris, optare saltem, ut quæ veram doctrinam confirmare possunt, vera ea ac sincera sint. Sed nunc institutum persequamur.*

De editis à Discipulis Christi prodigiis. Sueton. Neron. cap. 16. Lucian. Peregrin.

XIX. Edita à Christi Discipulis prodigia, quorum in Actis meminit Lucas, quod adhuc obscura essent nascentis Ecclesie primordia, in Ethnicorum libris non multum sane celebrantur. Quanquam Suetonius, cum Christianorum religionem appellat, *superstitionem novam ac maleficam*; & cum Lucianus scribit Peregrinum, postquam Christo nomen dedit, non mediocre sibi auctoritatem conciliasse *ἡ ἀποστολική*, & *ἡ ἀποστολική*, hoc est, prodigiorum sive effectricem vim, sive ostentationem & jactantiam; & si quis præstigiator ac planus ad Christi partes transfirer, multis opibus brevi locupletari; videntur mirificam ipsorum virtutem incantamentis & veneficiis tribuere. Porphyrius poenam Ananiam & Saphiram à Petro illatam commemorans, trahit quidem

Porphyr. apud

dem in calumniam, non tamen negat. Mox autem ut adolescere cepit Ecclesia, perpetrata à Christianis miracula Scriptores coetanei memoria tradiderunt. Velut insigne illud, quod Marco Aurelio adversus Marcomanos & Quados pugnanti contigit, cum Romano exercitui, angustiis locorum pressò, & aquæ penuria laboranti, imbres de cælo Christiani milites impetrarunt, dum grandine & fulminibus copiæ Barbarorum obruerentur. Id Marcus ipse Imperator literis suis ad Senatum datis publice testatus est. Itaque in Christianæ causæ patrocinium miraculum hoc jactasse Apollinarem Hierapopolitanum Episcopum scribit Eusebius; in suo nempe, uti conjicio, ad Marcum Imperatorem Apologetico. Rem tanquam vulgo cognitam & creditam refert Tertullianus in libello supplici ad Scapulam Africae provinciae Præsidentem, auctoritate etiam literarum Marci Aurelii confirmat in Apologetico ad Romani Imperii Antistites. Quod sane facere non essent ausi, vel Apollinaris, vel Tertullianus, si res dubia fuisset, aut literæ suppositæ. Eusebius, Orosius, & Xiphilinus extare illas sua cujusque ætate ex aliorum quidem fide narrant: at Hieronymus in interpretatione Eusebiani Chronici, non ex aliorum relatu, sed velut rem sibi compertam asseverat. Ne id quidem fecissent Tertullianus, aut Apollinaris, si prodigiū hujus auctor fuisset, vel Ægyptius ille magus Arnuphis, quemadmodum Dion aut à se, aut ab aliis confictum prodidit; vel Julianus magus alter, quem miraculi hujus effectorem à quibusdam dictum fuisse ait Suidas. Adscribit Julius Capitolinus Marci Imperatoris pietati & precibus, Antonini Pii Themistius, patrem cum filio confundens, qui & eum in tabula quadam depictum vidisse se narrat, cum imbres de cælo posceret & impetraret; milites vero exciperent galeis & potarent. Utris tribuat, Magisne, an Marco, dubitat Claudianus: sic enim ait:

*Chaldea mago seu carmina ritu
Armavere Deos: seu, quod reor, omne Tonantis
Obsequium Marci mores potuere mereri.*

Lampridius in Heliogabalo: Quum Marcomanis bellum inferre vellet, quos Antoninus pulcherrime profregaverat, dictum est à quibusdam per Chaldaeos ac Magos Antoninum Marcum id egisse, ut Marcomani populo Romano semper devoti essent, atque amici; idque factum carminibus & consecratione. Facile equidem Baronio assentior, suspicanti Christianorum precibus concessum à Deo beneficium, Magis tribui ab Ethnicis, qui Christianos magiæ insimulabant. Probari potest hæc conjectura proxime allatis Lampridii, & Claudiani suffragiis: quos enim Magos appellant, ipsi videntur esse Christiani: nam Ethnicis, rerum ad Christianos pertinentium imperiti, Christianos à Judæis nequitiam distinguebant: Judæi autem Chaldaeorum progenitorum suorum nomine noscebantur. Hinc Philo Libros sacros ex Chaldaica lingua conversos fuisse ait. Hinc oraculum vetus quod referunt Justinus, & Eusebius:

*μυῦοι χaldaῖοι σοφῶν λόγον, ἢ δ' ἀπ' ἑβραίων
ἀποφθῆκτον ἀνακτι σταλαζοῦροι θεῶν ἀγῶες
Soli Chaldaei sapientiam sortiti sunt, & Ebraei,
Pure colentes Deum regem per se genitum.*

Chaldaei, & Ebraei, ἐν δὲ δύοιν Chaldaei enim proprie dicti vanissimis religionibus dediti erant. Priscianus in Periegesi Judæos appellat,

*Chaldeo nimium decoratam sanguine gentem,
Arcanisque Dei celebratam legibus unam.*

Verum hos perperam cum Phœnicibus confundit. Adde Magorum præstigiis nunquam delectatum fuisse Marcum: quod de eo Xiphilinus, & ipse quoque de se Marcus affirmat in aureo libello τῶν ἐς ἑαυτὴν. Habetur harum literarum exemplar apud Justinum, ad calcem Apologiæ secundæ; sed ejus νοδείαν & κισθῆλιαν, tum etiam novitatem, quod Justiniano recentius sit, tot argumentis approbarunt viri eruditi, & Criticæ artis principes, Josephus Scaliger, & Salmasius, ut nihil contra opponi possit.

Memorable & illud prodigium est, quo Eugenii & Arbogastis rebellionem fregit Theodosius, & adversus robustissimum exercitum magis orando quam feriendo pugnavit, ut Augustini verba usurpem. Is se milites, qui prælio interfuerant, audisse refert, cum dicerent extorta sibi esse de manibus quæcumque jaculabantur, cum à Theodosii partibus in adversarios vehemens ventus iret, & non solum, quæcumque in eos jaciebantur, concitatissime raperet; verum etiam ipsorum tela in eorum corpora retorqueret. Rem inusitatam, & mirabilem dicendo amplificavit Orosius; carminibus vero suis celebravit Claudianus, à Christi fide licet alienus, & ad virtutem Dei, pietate Theodosii ac precibus inflexi, retulit:

E

Hieron. Epist. ad Demetriad. De virgin. fer. c. 7. & Euseb. Præp. Evang. libr. 5. cap. 1.

Euseb. Hist. 1. 4. c. 26, & 27. & 1. 5. c. 5. Terull. ad Scapul. c. 4. Apol. cap. 5. Euseb. Chron. Oros. 1. 7. c. 15. Xiphilin. Marc. Aurel. Dion. apud Xiphil. in Marc. Aurel. Suid. in ἑβραῖοις, & in ἑβραῖοις. Jul. Capitol. Marc. Aurel. cap. 24. Themist. Orat. ad Theodos. Claudian. in 6. Conf. Honor.

Baron Ann. 176. cap. 8.

Phil. 1. 2. de vit. Mos. Justin. in Paræno. Euseb. Demonstr. 1. 3.

Xiphilin. in Marc. Aurel. Marc. Aurel. libr. 1.

Scalig. Anim. in Euf. Chron. Salmas. in Jul. Capitolin. Marc. Aurel. August. de Civ. Dei. libr. 5. cap. 26.

Oros. 1. 7. c. 15. Claudian. De tertio Consul. Honor.

